

ÎNCHEIERE

22 ianuarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Vera Macinskaia
Ion Vîlcov

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Vladimir Cernenchii

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vladimir Cernenchii împotriva Societății pe Acțiuni „Cet-Nord” cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 18 iunie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de Vladimir Cernenchii și menținută hotărârea Judecătoriei Bălți din 26 decembrie 2012, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 10 ianuarie 2012, Vladimir Cernenchii a depus cerere de chemare în judecată împotriva SA „Cet-Nord” cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că este consumator a serviciilor de aprovizionare termică centralizată a SA „Cet-Nord”.

Menționează că din anul 2009, aprovizionarea cu energie termică are loc numai prin țevile de tranzit a căldurii, deoarece utilajele de încălzire sunt deconectate.

Cu referire la Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, pct. 10 a indicat că cantitatea de energie termică utilizată lunar este confirmată printr-un act, semnat de reprezentantul furnizorului și al gestionarului, astfel obligația de a confirma cantitatea energiei electrice consumate o are atât furnizorul cât și gestionarul blocului locativ.

Afirmă că la 06 noiembrie 2011, de către pârât i-au fost aduse la cunoștință actele despre cantitatea energiei termice în perioada sezonului de încălzire 2008-2011, utilizată de casă, după locul său de trai, însă nici unul din actele prezentate nu a fost semnat de către administrator în persoana DPEFL, și de aceea pentru perioada indicată i s-au prezentat către plată cantitatea de energie termică, calculată din date neconfirmate în ordinea stabilită de legislație, a cantității de energie termică, utilizată lunar de casa în care locuiește.

Menționează că la 17 noiembrie 2011, s-a adresat pârâtului cu cerere prealabilă, prin care a solicitat recunoașterea de către acesta a faptului că chitanțele prezentate

pentru plata energiei termice a apartamentului său, pentru perioada anilor 2008-2011 sunt calculate din cantitatea energiei termice, neconfirmate în ordinea stabilită de Lege. A cerut anularea chitanțelor menționate ca fiind ilegale, și prezentarea spre plată a altor chitanțe pentru perioada menționată, calculate din cantitatea energiei termice, confirmate în ordinea stabilită de lege.

Prin scrisoarea din 15 decembrie 2011 cu nr. C-01-11/590, recepționată prin poștă la 16 decembrie 2011, pârâtul a respins cerințele înaintate motivând prin faptul, că calculul se făcea reieșind din datele contorului pentru energia termică, și în baza actelor semnate de către reprezentantul casei.

Consideră, că argumentul pârâtului este neîntemeiat, deoarece în conformitate cu prevederile enunțate, cantitatea lunară de energie termică trebuie confirmată nu de către reprezentantul casei, fără cunoștințe despre specificul unui asemenea calcul, dar de către gestionarul blocului locativ.

Susține că cantitatea energiei termice utilizate trebuie stabilită și calculată în corespundere cu prevederile legale.

Afirmă că nici un reprezentant al blocului unde locuiește nu este abilitat cu așa drept stabilit de lege.

La fel indică că actele din 28 ianuarie 2009, 31 octombrie 2009, 27 ianuarie 2010, 25 februarie 2010 și 03 aprilie 2011, nu sunt semnate nici de așa numiții reprezentanți ai blocului locativ, iar în actele din 26 noiembrie 2008, 24 februarie 2009, 26 martie 2010, 29 noiembrie 2010, 26 decembrie 2010, 27 ianuarie 2011 și din 24 februarie 2011 sunt doar niște semnături neclare fără a fi indicate în acestea numele persoanelor semnate.

Relatează că în perioada anilor 2008-2011, pârâtul i-a prezentat spre plată chitanțe, în care cantitatea energiei termice consumată nu a fost confirmată de către gestionarul blocului locativ după cum prevede legea, ceea ce este o dovada de nerespectare a reglementărilor Hotărârii Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, astfel chitanțele date

Afirmă că chitanțele prezentate lui spre plată pentru anul 2008-2011 sunt ilegale.

Solicită să fie recunoscută ilegală neadmiterea cererii sale din 17 noiembrie 2011 în termenele prevăzute de lege, să fie recunoscut că chitanțele prezentate spre plată pentru consumul energiei termice pentru perioada anilor 2008-2011 sunt calculate pentru o cantitate de energie termică neconfirmată în ordinea stabilită de lege de către gestionarul blocului locativ, să fie anulate aceste chitanțe ca ilegale, să fie obligat pârâtul de a respecta dreptul lui de consumator la prezentarea informațiilor complete, corecte și precise cu privire la serviciile prestate și să fie respectate prevederile specifice privind protecția intereselor economice ale consumatorilor cu prezentarea spre achitare altor chitanțe pentru perioada anilor 2008-2011, calculate din cantitatea de energie termică confirmată de către gestionarul blocului locativ.

La 05 decembrie 2012, Vladimir Cernenchii a depus cerere de concretizare a pretențiilor, solicitând recunoașterea ca ilegală neadmiterea cererii sale din 17 noiembrie 2011, recunoașterea faptului că chitanțele prezentate spre plată pentru consumul energiei termice pentru perioada anilor 2008-2011 sunt calculate pentru o cantitate de energie termică neconfirmată în ordinea stabilită de lege, anularea acestor chitanțe ca ilegale cu prezentarea lui spre achitare pentru perioada dată a altor chitanțe, datele căror să fie calculate din cantitatea energiei termice consumate și confirmate în

modul stabilit de lege, obligarea pârâtului de a respecta dreptul lui de consumator la obținerea informațiilor complete, corecte și precise cu privire la serviciile prestate și de a respecta cerințele specifice privind protecția intereselor economice ale consumatorilor, cu prezentarea spre achitare altor chitanțe pentru perioada anilor 2008-2011, calculate din cantitatea de energie termică confirmată de către gestionarul blocului locativ (f. d. 125).

Prin hotărârea Judecătorei Bălți din 26 decembrie 2012 acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 18 iunie 2013 a fost respins apelul declarat de Vladimir Cernenchii și menținută hotărârea primei instanțe.

La 06 august 2013, Vladimir Cernenchii a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând obligarea Curții de Apel Bălți de a-i asigura dreptul la un proces echitabil prin înmânarea deciziei din 18 iunie 2013, tradusă în limba rusă în vederea contestării acestui act în ordine de recurs, fapt pentru care solicită reîntoarcerea dosarului la Curtea de Apel Bălți. Recunoașterea faptului că refuzul instanței de apel de a-i asigura traducerea actului deciziei din 18 iunie 2013 în limba rusă constituie în sine o îngrădire a principiului accesului liber la justiție.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel considerând că instanța a aplicat eronat normele de drept material.

Afirmă că la 19 iunie 2013, s-a adresat instanței de apel în cu o scrisoare în care a solicitat expedierea copiei deciziei integrale traduse în scris în limba rusă precum și în limba de stat.

Relatează că la 17 iulie 2013 a primit copia deciziei instanței de apel integrale în limba de stat.

Astfel, la 19 iunie 2013 s-a adresat către Curtea de Apel Bălți cu o altă scrisoare prin care a solicitat repetat expedierea în adresa sa a copiei deciziei recurate traduse în formă scrisă în limba rusă.

Susține că la 24 iulie 2013 a primit răspunsul Curții de Apel Bălți din 23 iulie 2013 prin care a fost refuzat în asigurarea traducerii în formă scrisă în limba rusă atât a deciziei în cauza dată cât și a deciziei din altă cauză civilă la care a participat.

Consideră că în așa mod Președintele Curții de Apel Bălți a ignorat prevederile art.2. alin. (2) CPC, care garantează dreptul la interpret.

Afirmă că el nu contestă statutul limbii de stat ci doar pretinde la realizarea dreptului său prevăzut de lege.

Relatează că faptul participării interpretului la ședința de judecată din 18 iunie 2013, nu constituie realizarea dreptului constituțional la interpret, deoarece în această ședință a fost pronunțată doar partea dispozitivă, însă el cere traducerea integrală a deciziei.

Indică că Curtea de Apel Bălți a remis către el copia deciziei în limba de stat și răspunsul la cererea din 19 iunie 2013, menționând că petiționarul poate face cunoaștință cu decizia solicitată prin intermediul traducătorului, în incinta instanței de judecată.

Consideră că și aceste concluzii ale instanței sunt ilegale, deoarece la 08 iulie 2013 el a primit doar copia deciziei din 18 iunie 2013, pe patru pagini dar nu și răspunsul la cererea din 19 iunie 2013.

Cu referire la Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 02 aprilie 2007, a indicat că în cazul când actul este întocmit în limba de stat, refuzul de a elibera o copie a traducerii autentificate se va considera ilegal.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 02 octombrie 2013 a fost ridicată de la examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului pricina și remisă la Curtea de Apel Bălți.

La 14 decembrie 2013, Vladimir Cernenchii a mai depus un recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii. Totodată a solicitat casarea încheierii primei instanțe din 07 decembrie 2012 și deciziei instanței de apel din 18 iunie 2013 în partea respingerii observațiilor la procesul-verbal ce ține de neincluderea în procesul-verbal a tuturor întrebărilor participanților la proces, precum și a judecătorilor, casarea acestora în partea dată cu obligarea instanței de a include pe viitor în procesul-verbal al ședinței de judecată toate întrebările participanților la proces, precum și a judecătorilor.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, susținând că prin aceasta se încalcă drepturile omului la un proces echitabil, dreptul la un tribunal și dreptul la protecția proprietății, deoarece de către instanța de apel au fost încălcate normele de drept material, și anume nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și a fost aplicată o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Afirmă că instanțele de judecată au aplicat Hotărârea Guvernului despre aprobarea Regulamentului cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice nr. 434 din 09 aprilie 1998 care nu trebuia să fie aplicată și nu au aplicat Hotărârea Guvernului despre aprobarea Regulamentului cu privire la modul de prestare și achitare a serviciilor locative, comunale și necomunale pentru fondul locativ, contorizarea apartamentelor și condițiile deconectării acestora de la/reconectării la sistemele de încălzire și alimentare cu apă nr. 191 din 19 februarie 2002 care trebuia să fie aplicată, deoarece este una posterioară.

Consideră în asemenea interpretare instanțele de judecată au acordat intimatului dreptul de a-l lipsi lunar de proprietatea lui (mijloace bănești) în condiții neprevăzute de lege și anume de a ascunde faptul majorării cantității energiei termice prezentate lunar, și respectiv faptul majorării plății pentru agentul termic.

Susține că instanța de apel contrar prevederilor art. 241 alin. (5) CPC, n-a dat o apreciere corespunzătoare probelor prezentate, pe când era obligată să-și argumenteze concluziile cu privire la respingerea probelor.

Indică că de altfel și hotărârea primei instanțe a fost emisă cu încălcarea art. 241 CPC, fapt care a rămas fără atenție din partea instanței de apel.

Menționează că instanțele ierarhic inferioare au încălcat dreptul lui la un proces echitabil garantat de art. 20 al Constituției și art. 6 al Convenției.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Vladimir Cernenchii nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Vladimir Cernenchii, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vladimir Cernenchii ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Vladimir Cernenchii se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Vera Macinskaia
Ion Vîlcov